

Lina Simutytė

Jis tiek daug visko turėjo

(ištrauka)

Pirmiausia jis užčiuopė storą plastiką. Tada išpakavo. Tai buvo dėlionė iš nesuskaičiuojamo, nesuvokiamo skaičiaus detalių. Pusbrolis beveidę dėlionę parsinešė namo. Jis net nenutuokė, ar netrūks detalių. Jis nežinojo, ar paveikslas jam patiks. Svarbiausia, jis net neįsivaizdavo, ką dėlioja apskritai. Tačiau ryžosi. Beveik visą pusmetį mūsų didysis kambarys buvo pavirtęs dėlionės kambariu. Stalai, grindys, kėdės ir kilimėliai švytėjo nuo mažyčių detalių. Iš pradžių jis surūšiavo dėlionę spalvomis. Krūvelė žalių detalių. Krūvelė rausvų detalių. Krūvelė pilkų detalių. Šviesiai mėlynų. Tamsiai mėlynų. Permatomai mėlynų.

Kai kurias detales išnešiodavome po kitus kambarius, kai jos prilipdavo prie mūsų šlepečių padų. Buvo ir dar viena krūvelė – joje pusbrolis laikė tas detales, kurias rasdavome išsimėčiusias, išnešiotas po kitus kambarius. Pusbrolis kaskart jas peržiūrėdavo ir vėl surūšiuodavo. Krūvelė mėlynų detalių. Krūvelė rausvų detalių. Krūvelė pilkų detalių. Šviesiai mėlynų. Tamsiai mėlynų. Permatomai mėlynų.

Galiausiai pradėjo ryškėti paveikslas. Dangus. Debesys. Sparnai. Žmonės. Altorius. Nušviestas grindinys. Pačiame centre – paukštis. Pačiame centre – dievai. Pačiame centre – šviesa.

Tėtis surentė rėmą. Tuščias dėlionės dalis nuspalvinome panašios spalvos pieštukais. Mama paprašė kunigo, kad paveikslą pašventintų.

Paskui prisimenu tik dulkes, kurias atidžiai nuo jo valė pats pusbrolis. Paskui prisimenu tik detales, kurių trūko. Prisimenu vakarus, kurie baigdavosi mamos maldomis priešais paveikslą.

Tai buvo Rafaelio „Disputas“.

Tačiau iš pat pradžių tai tebuvo beveidės krūvelės. Nieko nežadančios krūvelės. Tačiau iš pat pradžių tai buvo storo plastiko maišas. Vienas iš šimtų panašių maišų naudotų baldų ir drabužių siuntoje.